

7 september 2017

Hare Majesteits Charnworth-gevangenis

Beste meneer Wrexham,

U hebt geen idee hoe vaak ik aan deze brief ben begonnen en hem daarna weer heb verscheurd. Inmiddels weet ik dat er geen magische formule bestaat. Er is geen manier om u over te halen zich in mijn zaak te verdiepen. Het enige wat ik kan doen is proberen alles zo goed mogelijk uit te leggen. Hoeveel tijd het me ook zal kosten, en of ik het nu goed doe of niet, ik zal blijven schrijven en u de waarheid vertellen.

Mijn naam is... Daar heb je het al. Ik heb de neiging deze brief meteen weer te verscheuren.

Zodra u mijn naam leest weet u namelijk waarom ik u schrijf. De kranten hebben vol gestaan met mijn zaak, mijn naam stond in elke kop en mijn gekwelde gezicht staarde u vanaf elke voorpagina aan. En in elk artikel werd geïnsinueerd dat ik de dader ben, wat de kans levensgroot maakt dat de jury vooringenomen is. Als ik mijn naam noem zult u mijn zaak als hopeloos terzijde schuiven en deze brief in de prullenmand gooien. Ook al zou ik dat u niet kwalijk kunnen nemen, leest u alstublieft eerst wat ik te zeggen heb.

Ik ben een jonge vrouw van zevenentwintig en zoals u vast al aan het retouradres boven deze brief hebt gezien, schrijf ik u vanuit de Schotse vrouwengevangenis Charnworth. Ik heb nog nooit post gekregen van iemand die in de gevangenis zat, dus ik heb geen

flauw idee hoe zo'n envelop eruitziet, maar ik neem aan dat u al een vermoeden had voordat u hem opende.

Wat u waarschijnlijk niet weet is dat ik in voorarrest zit.

En wat u ook niet weet is dat ik onschuldig ben.

Ik weet het, dat zeggen ze natuurlijk allemaal. Iedereen die ik hier spreek is onschuldig – tenminste, volgens eigen zeggen. Maar in mijn geval is het waar.

U kunt vast wel raden wat er nu komt. Ik schrijf u om te vragen of u mij als advocaat wilt vertegenwoordigen in het strafproces.

Ik realiseer me dat dit verzoek nogal ongebruikelijk is en dat het niet de manier is waarop een verdachte een advocaat dient te benaderen. (Ik weet niets van de wet, en nog minder van het Schotse rechtssysteem. Alles wat ik weet, en dat geldt zelfs voor uw naam, heb ik opgestoken van mijn medegevangenen.)

Ik heb al een advocaat – meneer Gates – en als ik het goed heb begrepen, zal hij mij een advocaat toewijzen voor het proces. Helaas is hij de reden dat ik nu vastzit. Ik heb hem niet zelf uitgekozen – hij is me door de politie toegewezen toen ik eindelijk besepte dat ik beter geen vragen meer kon beantwoorden totdat ze een advocaat voor me hadden gevonden.

Ik had verwacht dat hij zou uitleggen wat er was gebeurd en dat alles weer op zijn pootjes terecht zou komen. Maar toen hij erbij kwam zitten... Hoe zal ik het zeggen... Op de een of andere manier maakte hij het alleen maar erger. Ik mocht niets meer zeggen. Zodra ik iets zei riep hij: 'Mijn cliënt heeft op dit moment geen commentaar', waardoor het juist leek alsof ik schuldig ben. Als ik het goed had kunnen uitleggen, had ik hier nu niet gezeten. Maar de feiten kwamen fout uit mijn mond, en alles wat de politie zei klonk beschuldigend.

Het is niet zo dat meneer Gates mijn kant van het verhaal niet heeft gehoord. Natuurlijk kent hij mijn verhaal, maar op de een of andere manier... Mijn god, wat is dit moeilijk uit te leggen in een brief. Hij praatte wel met me, maar hij lúísterde niet. Of hij gelooft me gewoon niet. Telkens wanneer ik hem wil vertellen wat er sinds mijn aankomst op Heatherbrae is gebeurd, bestookt hij me met vragen, waardoor ik in de war raak. Dan haal ik alles door elkaar en moet ik me inhouden om niet te roepen dat hij zijn kop moet houden.

Bovendien komt hij steeds terug op wat ik tijdens die afschuwelijke eerste nacht op het politiebureau heb gezegd, toen ik aan één stuk door werd verhoord. Ik zei... Jezus, ik weet niet meer wat ik allemaal heb gezegd. Het spijt me dat ik nu huil. En het spijt me dat er vlekken komen op deze brief. Ik hoop dat mijn handschrift nog te lezen is.

Wat ik toen heb gezegd kan ik niet meer terugnemen. Ze hebben alles opgenomen. En dat is een ramp, echt waar. Het kwam er allemaal verkeerd uit. Ik ben ervan overtuigd dat ik mijn verhaal pas echt goed kan vertellen aan iemand die goed kan luisteren, als u begrijpt wat ik bedoel.

O god, misschien begrijpt u er wel helemaal niets van. U hebt natuurlijk nooit vastgezet, en u bent natuurlijk ook nooit zo moe en misselijk van angst geweest dat u niet meer wist wat u zei. Het waren gewoon té veel vragen.

Ik denk dat dat het probleem was.

Ik ben de nanny in de zaak-Elincourt, meneer Wrexham.

En ik heb dat kind níét vermoord.

Gisteravond ben ik aan deze brief begonnen, meneer Wrexham, en toen ik vanochtend wakker werd en de gekreukte bladzijden vol smeekbedes zag, wilde ik hem het liefst meteen verscheuren en opnieuw beginnen. Ik had kalm en beheerst mijn verhaal willen doen, en het zó duidelijk willen uitleggen dat u het wel móét begrijpen. Maar in plaats daarvan zat ik te snotteren boven deze brief en maakte ik alles en iedereen verwijten.

Maar toen ik de brief herlas dacht ik: nee, ik kan niet wéér opnieuw beginnen. Ik moet doorgaan met schrijven.

Ik hou mezelf voor dat ik mijn kant van het verhaal duidelijk zou kunnen maken als er iemand is die bereid is naar me te luisteren zonder me steeds te onderbreken. Hopelijk komt er dan eindelijk een eind aan deze puinhoop.

En nu is het zover. Dit is mijn kans, nietwaar?

Volgens het Schotse strafrecht kan een verdachte honderdveertig dagen in voorlopige hechtenis worden gehouden, en toch is hier een gevangene die al tien maanden wacht op haar proces. Tien maanden! Weet u hoelang dat is, meneer Wrexham? U denkt natuurlijk dat u het weet, maar zal ik u eens wat zeggen? Dat zijn dus tweehonderdzevenennegentig dagen. Ze heeft geen Kerstmis met haar familie kunnen vieren. Ze kon zelfs niet bij de verjaardagen van haar kinderen zijn. Ze heeft Moederdag gemist, Pasen, de eerste schooldagen.

Tweehonderdzevenennegentig dagen. En ze blijven de procesdatum maar uitstellen.

Volgens meneer Gates zal mijn proces niet zo lang meer op zich laten wachten, vanwege alle publiciteit die het heeft gehad, maar hoe weet hij dat zo zeker?

Hoe dan ook, honderd dagen, honderdveertig dagen, tweehonderdzevenennegentig dagen... dat is heel veel tijd om te schrijven, meneer Wrexham. Heel veel tijd om na te denken en me dingen te herinneren, en om uit te vogelen wat er écht gebeurd is. Er is zoveel dat ik niet begrijp, weet u, maar één ding weet ik zeker: ik heb dat meisje niet vermoord. Ik heb het niet gedaan. Daar kunnen ze niets aan veranderen, hoezeer de politie de feiten ook verdraait en mij erin probeert te luizen.

Ik heb haar niet vermoord. Dat betekent dat iemand anders het moet hebben gedaan. En die ander loopt nu vrij rond.

Terwijl ik hier wegrot in mijn cel.

Ik zal nu stoppen, want ik weet dat ik het kort moet houden. U bent een drukbezet man, u zult de brief anders vast weggooiden.

Maar alstublieft, u moet me geloven. U bent de enige die me nog kan helpen.

Komt u me alstublieft opzoeken, meneer Wrexham. Laat me u uitleggen hoe ik in deze nachtmerrie verzeild ben geraakt. Als iemand de jury kan overtuigen, bent u het.

Ik heb uw naam opgegeven voor een bezoekerspas. U kunt me ook schrijven als u nog vragen hebt. Ik ga toch niet weg, haha.

Sorry, ik wilde niet met een grapje eindigen. Het is niet om te lachen, dat snap ik ook wel. Als ik word veroordeeld, dan staat me een...

Nee, daar wil ik niet aan denken. Nog niet. Het zal niet gebeuren. Ik word niet veroordeeld, omdat ik onschuldig ben. Ik moet er alleen voor zorgen dat iedereen dat begrijpt. Om te beginnen u.

Alstublieft, meneer Wrexham, zeg dat u me zult helpen. Schrijft u alstublieft terug. Ik wil niet zielig doen, maar u bent mijn laatste hoop.

Meneer Gates gelooft me niet, dat zie ik in zijn ogen.

Maar ik denk dat u me wel zult geloven.

12 september 2017

Hare Majesteits Charnworth-gevangenis

Beste meneer Wrexham,

Het is inmiddels drie dagen geleden dat ik u heb geschreven, en ik moet eerlijk bekennen dat ik uw antwoord met angst en beven heb afgewacht. 's Ochtends kijk ik met ingehouden adem uit naar de post, maar (tot dusver) werd ik teleurgesteld.

Sorry, dat klinkt als emotionele chantage. Zo bedoel ik het niet. Ik snap het. U hebt het druk, en ik heb mijn brief pas drie dagen geleden verstuurd. Maar toch... stiekem hoopte ik dat de publiciteit rondom mijn zaak me zo beroemd, of beter gezegd berucht heeft gemaakt dat u de brief meteen uit de stapel post zou plukken die u vast dagelijks krijgt, zowel van cliënten als van gekke types zoals ik.

Wilt u niet weten hoe het écht zit, meneer Wrexham? Ik zou het willen weten als ik u was.

Hoe dan ook, het is nu drie dagen geleden (of had ik dat al gezegd?) en... Nou ja, ik begin me zorgen te maken. Er is hier niet veel te doen, en ik heb alle tijd om na te denken en rampscenario's te bedenken.

Dat heb ik de afgelopen dagen (en nachten) dan ook gedaan. Ik was bang dat u de brief niet had ontvangen, dat de gevangenisautoriteiten de brief hadden vastgehouden (mogen ze dat eigenlijk zonder mijn toestemming? Ik heb geen flauw idee) of dat ik het niet goed had uitgelegd.

Vooral dat laatste heeft me uit mijn slaap gehouden. Want als dat de reden is dat ik nog niets van u heb gehoord, dan is het mijn eigen schuld.

Ik heb geprobeerd het kort en bondig te houden, maar ik besef nu dat ik daar verkeerd aan heb gedaan. Ik had meer feiten moeten noemen en u moeten uitleggen waaróm ik onschuldig ben. Tenslotte kunt u mij niet op mijn woord geloven, dat begrijp ik ook wel.

Toen ik hier net was – tegen u kan ik eerlijk zijn, meneer Wrexham – leken mijn medegevangenen van een andere planeet te komen. Niet dat ik mezelf beter acht dan zij, maar ze leken... ze leken hier thuis te horen. Zelfs de bangeriken, de automutilanten, de vrouwen die 's nachts gillend met hun hoofd tegen hun celwand bonken en de meiden die amper van school af zijn. Ze zagen er... Hoe zal ik het zeggen? Ze zagen eruit alsof ze hier op hun plek zijn, met hun bleke, magere gezichten, hun strakke paardenstaarten en hun vervaagde tatoeages. Ze zagen er... nou ja, ze zagen er schuldig uit.

Maar ik ben anders.

In de eerste plaats ben ik natuurlijk Engelse, wat in mijn nadeel is. Ik kan ze niet verstaan wanneer ik recht in mijn gezicht wordt uitgescholden. De helft van wat ze zeggen begrijp ik niet, en hun dialect al helemaal niet. Ik behoor tot de middenklasse, op een manier waar ik zelf niet de vinger op kan leggen, maar wat voor de andere vrouwen kennelijk op mijn voorhoofd geschreven staat.

Maar het belangrijkste is dat ik nooit eerder heb vastgezet. Ik heb zelfs nooit iemand ontmoet die in de gevangenis heeft gezeten. De vrouwen hadden geheime codes die ik niet kon ontcijferen, en er gebeurden dingen die ik absoluut niet aanvoelde. Ik wist niet wat er aan de hand was wanneer de ene gevangene iets gaf aan een andere gevangene en er opeens van alle kanten schreeuwende bewakers kwamen aanstormen. Ik wist niet voor welke gevangenen ik moest uitkijken, omdat ze bijvoorbeeld net van de medicijnen af waren, stijf stonden van de drugs of wandelende PMS-bommen waren. Ik wist niet wat ik moest dragen of doen, of waarom mijn medegevangenen me vanuit het niets bespuugden of een stomp gaven, en waarom de bewakers me de ene keer harder aanpakten dan de andere keer.

Ik klonk anders. Ik zag er anders uit. Ik vóélde me ook anders.

Totdat ik op een dag de toiletten in liep en een vrouw op me zag afkomen. Ze droeg haar haar in een strakke paardenstaart, net als iedereen hier, en haar ogen waren hard als graniet. Ze had een gevoelloos, lijkleek gezicht. Mijn eerste gedachte was dat ze boos op me was en me iets wilde aandoen.

Mijn tweede gedachte was dat ik beter een ander toilet kon opzoeken.

En toen drong het tot me door.

Het was de spiegel tegen de achterste muur. Ik was het zélf.

Het had een schok moeten zijn – het besef dat ik niet anders dan mijn medegevangenen ben, dat ik gewoon de zoveelste vrouw ben die in dit zielloze systeem terechtgekomen is. Maar op de een of andere manier opende het me de ogen.

Ik hoor er nog altijd niet helemaal bij. Ik ben en blijf die Engelse, en ze weten allemaal waarvoor ik hier zit. In de gevangenis moeten ze niets hebben van mensen die kinderen iets aandoen, dat weet u natuurlijk ook. Ik heb gezegd dat ik het niet heb gedaan – datgene waarvoor ik vastzit. Maar dan zie ik ze denken: *ja ja, dat zegt toch iedereen?*

Ik weet dat u dat ook denkt. Dat probeer ik u duidelijk te maken. Ik begrijp dat u sceptisch bent. Tenslotte heb ik de politie niet kunnen overtuigen. En zit ik in de gevangenis. Zonder borgtocht. Ik moet dus wel schuldig zijn.

Maar dat ben ik niet.

Ik heb honderdveertig dagen om u te overtuigen. Het enige wat ik hoef te doen is de waarheid vertellen, nietwaar? Ik moet gewoon bij het begin beginnen en u rustig en duidelijk uitleggen wat er is gebeurd, tot aan het einde toe.

Het begon met de vacature.

GEZOCHT: Groot gezin zoekt inwonende nanny

OVER ONS: We zijn een druk gezin met vier kinderen en wonen in een prachtig (maar afgelegen!) huis in de Schotse Hooglanden.

OVER JOU: We zoeken een ervaren nanny die gewerkt heeft met kinderen van alle leeftijden, van baby tot tiener. Je moet praktisch ingesteld zijn, betrouwbaar zijn en het geen probleem vinden om alleen op de kinderen te passen. Uitstekende referenties zijn een must, evenals een Verklaring Omtrent het Gedrag, een EHBO-diploma en een rijbewijs.

OVER DE FUNCTIE: Vader en moeder werken grotendeels thuis, dus doorgaans is het een simpele baan van 8 tot 5, waarin je één avond in de week babysit en het weekend vrij bent. Bij het inroosteren proberen we er zo veel mogelijk rekening mee te houden dat er in elk geval één ouder thuis is. Zo nu en dan komt het echter voor dat we tegelijk weg moeten (een heel enkele keer voor maximaal twee weken). In dat geval ben je *in loco parentis*.

In ruil bieden wij je een zeer competitief jaarsalaris van 55.000 pond (bruto, inclusief bonussen), het gebruik van een auto en acht weken vakantie per jaar.

Sollicitatiebrief s.v.p. naar Sandra en Bill Elincourt, Heatherbrae House, Carn Bridge.

Ik herinner me de vacature bijna woord voor woord. Het grappige is dat ik helemaal niet op zoek was naar een baan toen de advertentie in mijn Google-resultaten opdook. Ik zocht naar... Nou ja, het doet er eigenlijk niet toe waarnaar ik zocht. In elk geval naar iets heel anders. En toen was ze daar ineens – als een geschenk uit de hemel.

Ik las de vacature door, en daarna nog een paar keer. De tweede keer met bonzend hart, omdat de baan me op het lijf geschreven was. Het was bijna te mooi om waar te zijn.

Nadat ik haar voor de derde keer had gelezen, durfde ik amper naar de sluitingsdatum te kijken, ervan overtuigd dat ik te laat was.

Maar de termijn sloot diezelfde avond.

Het was ongelooflijk. Niet alleen de functie en het salaris, want het was een behoorlijk hoog bedrag, maar de buitenkans. Het was alles bij elkaar. Dat het me in de schoot geworpen werd op een moment dat ik in de gelegenheid was te solliciteren.

Mijn huisgenoot was namelijk net op reis. We hadden elkaar leren kennen op het kinderdagverblijf Little Nippers in Peckham, waar we samen op de babygroep werkten en roddelden over onze vreselijke baas en de drammerige, veeleisende ouders, met hun verdomde katoenen luiers en hun zelfgemaakte...

Sorry, ik mag niet vloeken. Ik heb het doorgestreept, maar ik wed dat u het nog kunt lezen. En wie weet hebt u zelf kinderen die Little Plushy Bottoms dragen, of hoe dat trendy merk ook heet.

Ook dat begrijp ik. Het zijn uw baby's. Niets is te veel moeite. Maar wanneer je aan het eind van de dag een stapel lappen vol

pis en poep moet meegeven aan de ouders en je ogen tranen van de ammoniak dan... Niet dat ik ermee zit, hoor. Het hoort bij het werk. Dat snap ik. Maar een beetje klagen mag toch wel? We moeten allemaal zo nu en dan stoom afblazen, anders ontploffen we van frustratie.

Sorry, ik zit te bazelen. Misschien is dat de reden dat meneer Gates me altijd de mond probeert te snoeren. Omdat ik me in de nesten werk en niet weet wanneer ik moet stoppen. Sterker nog, ik maak het alleen maar erger met mijn geklets. U telt nu vast een en een bij elkaar op. *Lijkt niet erg van kinderen te houden. Geeft openlijk toe dat haar werk haar frustreert. Wat zou er gebeuren als ze met vier kinderen zit opgescheept en er geen volwassene in de buurt is om 'stoom af te blazen'?*

Dat is precies wat de politie heeft gedaan. Al die kleine opmerkingen bij elkaar – al die onaangename feiten. Ik zag hun triomfantelijke blikken wel als ik weer eens iets verkeerd zei. Ze werden opgepikt als broodkruimels en opgeteld bij de rest van de aanwijzingen.

Maar dat is nu net het probleem, meneer Wrexham. Ik kan een hoop leugens bij elkaar verzinnen over hoe perfect, zorgzaam en netjes ik ben, maar ik wil geen lulkoek verkopen. Want dat zou het zijn: lulkoek. En dat wil ik niet. Ik wil dat u dat gelooft. Dat wil ik, meer dan wat ook ter wereld.

Ik vertel u de wáárheid. De onverbloemde, lelijke waarheid. Het is wat het is. Ik maak het niet mooier dan het is en beweer niet dat ik me als een engel heb gedragen. Maar ik heb niemand vermoord. Echt niet, verdomme.

Sorry, ik zou niet vloeken.

Mijn god, ik maak er weer een potje van. Ik moet helder proberen te denken zodat ik alles op een rijtje krijg. Meneer Gates heeft gelijk: ik moet me aan de feiten houden.

Goed dan. De feiten. De vacature. De vacature is een feit, niet-waar?

De vacature... met het geweldige, duizelingwekkende, ongelofelijke salaris.

Dat had een eerste waarschuwing moeten zijn, weet u. Het salaris. Omdat het idioot hoog was. Zelfs voor Londense begrippen zou het hoog zijn, zelfs voor een uitwonende nanny. Want dit was

inclusief gratis accommodatie, een auto en vergoeding van alle onkosten, belachelijk gewoon.

Het was zelfs zo'n belachelijk bedrag dat ik me afvroeg of het misschien een typfout was. Of dat ze iets voor me achterhielden – een kind met enorme gedragsproblemen of zo. Maar dat zouden ze dan toch zeker wel in de vacature hebben gezet?

Een halfjaar geleden zou ik waarschijnlijk alleen even hebben gefronst en er verder niet meer over hebben nagedacht. Een halfjaar geleden zou ik niet eens naar die webpagina hebben gekéken. Ik had een huisgenoot en een baan waar ik van hield. Ik had zelfs het vooruitzicht op promotie. Een halfjaar geleden had ik het dik voor elkaar. En dat... dat kan ik nu niet zeggen.

Mijn vriendin, mijn collega bij Little Nippers, was een paar maanden daarvoor vertrokken om te gaan reizen. Mijn wereld stortte niet in toen ze het me vertelde. Om eerlijk te zijn ergerde ik me aan haar gewoonte om de vaatwasser vol te proppen en vervolgens niet aan te zetten, en aan haar eindeloze Europophits die me uit mijn slaap hielden. Ik bedoel, ik wist dat ik haar zou missen, maar ik besepte niet hoeveel.

Ze liet een deel van haar spullen achter in haar kamer en we spraken af dat ik de kamer vrij voor haar zou houden voor de helft van de huurprijs. Het leek een goed compromis – ik had in het verleden al heel wat vervelende huisgenoten gehad en ik had geen zin om via Facebook Local met allerlei gekken te moeten appen en mailen, dus de afspraak voelde een beetje als een anker, als een garantie dat ze zou terugkomen.

Maar zodra de eerste opwinding over het feit dat ik het hele appartement (en de tv!) voor mezelf had was gezakt, begon ik me eenzaam te voelen. Ik miste de manier waarop ze 'wijntje dan maar, schat?' zei wanneer we na het werk thuiskwamen. Ik miste het geroddel over Val, de eigenaar van Little Nippers, en over de irritantste ouders. Ik solliciteerde naar de vrijgekomen baan bij Little Nippers, en toen ik werd gepasseerd dook ik de pub in. Ik huilde boven mijn glas bier en besepte hoe anders het geweest zou zijn als ik de afwijzing met haar had kunnen delen. We hadden er samen om kunnen lachen. Ze zou achter Vals rug rare gezichten hebben getrokken en in een deuk hebben gelegen als Val zich op eens had omgedraaid en haar bijna had betrappt.

Ik vind het erg om te falen, meneer Wrexham, dat is het probleem. Examens. Jongens. Werk. Eigenlijk alles waarbij je wordt beoordeeld. Ik leg de lat liever laag om mezelf de pijn te besparen. Of ik doe, als het om jongens gaat, niet eens een poging. Alles beter dan een blauwtje lopen. Om die reden ben ik ook niet naar de universiteit gegaan. Ik had er de cijfers voor, maar ik moest er niet aan denken om te worden afgewezen. In gedachten zag ik ze al grinnikend mijn aanvraagformulier lezen en zich afvragen: wie denkt ze wel dat ze is?

Nee, mijn motto was altijd: liever een perfect cijfer voor een makkelijke test dan falen voor een moeilijke. Dat heb ik altijd van mezelf geweten. Wat ik niet wist, en wat ik me pas realiseerde toen mijn huisgenoot weg was, is dat ik niet goed alleen kan zijn. Waarschijnlijk ben ik daarom uit mijn comfortzone gestapt en heb ik die webpagina met die vacature gelezen, benieuwd naar wat ze te bieden hebben.

Tijdens het eerste verhoor bleef de politie maar doorzagen over het salaris. Maar het geld is niet de reden dat ik heb gesolliciteerd. En mijn huisgenoot ook niet, al had ik hier niet gezeten als zij niet was vertrokken. Nee, de werkelijke reden... Nou ja, u weet vast waarom ik op de baan heb gereageerd. Tenslotte heeft het uitgebreid in de krant gestaan.

Ik meldde me ziek bij Little Nippers en werkte de hele dag aan mijn sollicitatiebrief en cv om de Elincourts ervan te overtuigen dat ik de persoon was die ze zochten. Verklaring Omtrent het Gedrag – check. EHBO-diploma – check. Perfecte referenties – check, check en chéck.

Het enige probleem was het rijbewijs. Maar daar maakte ik me nog even niet druk om. Dat loste ik wel op als het zover was. Op dat moment dacht ik niet verder dan het sollicitatiegesprek.

In een begeleidende brief vroeg ik de Elincourts om geen contact op te nemen met Little Nippers. Ik schreef dat ik niet wilde dat mijn huidige werkgever wist dat ik uitkeek naar een andere baan. Daarna mailde ik mijn sollicitatiebrief naar het adres onder aan de vacature en wachtte gespannen af.

Ik had er alles aan gedaan om een uitnodiging te krijgen voor een persoonlijk gesprek. Meer kon ik niet doen.

De daaropvolgende dagen waren zwaar, meneer Wrexham. Niet zo zwaar als het verblijf hier, maar niettemin zwaar. Want wat wilde ik die baan graag! Dat was me inmiddels wel duidelijk. Maar de hoop op een goede afloop nam met de dag af, en ik moest me inhouden om ze niet te mailen en te smeken om een reactie. Het enige wat me weerhield was het besef dat ik niet te gretig moest zijn, dat zou ze alleen maar afschrikken.

Na zes dagen kwam er dan toch eindelijk een mail terug.

Aan: supernanny1990@ymail.com

Van: sandra.elincourt@elincourtandelincourt.com

Onderwerp: vacature nanny

Elincourt. Alleen al de achternaam bezorgde me een hartverzakking. Mijn maag draaide om en ik kreeg de cursor amper op de juiste plek omdat mijn handen trilden van schrik. Als ik niet door de selectie was gekomen, zouden ze toch zeker geen contact met me opnemen? Zou een e-mail betekenen dat...

Ik klikte.

Hallo Rowan!

Bedankt voor je brief. Het spijt me dat mijn reactie zo lang op zich heeft laten wachten, maar eerlijk gezegd waren we een beetje overdonderd door het grote aantal sollicitanten. We zijn erg onder de indruk van je cv en willen je graag uitnodigen voor een gesprek. Omdat we nogal afgelegen wonen, zijn we van harte bereid je reiskosten te vergoeden en je een kamer voor de nacht aan te bieden, aangezien je niet in een dag op en neer kunt reizen vanuit Londen.

Hoe dan ook, er is één ding waar we je op voorhand op willen wijzen, voor het geval het je enthousiasme voor de baan mocht temperen.

Nadat we Heatherbrae hadden gekocht, kwamen ons allerlei spookverhalen over het huis ter ore. Het is een oud gebouw dat, net als elk ander oud gebouw, zijn doden en tragedies heeft gekend, maar om de een of andere reden heeft het hier in de omgeving tot geruchten geleid. Helaas hebben deze verhalen zoveel

impact gehad op onze nanny's dat er in de afgelopen veertien maanden vier ontslag hebben genomen.

Je kunt je voorstellen dat dit niet goed is voor de kinderen en dat het voor mijn man en mij wat ons werk betreft ronduit onhandig is.

Vandaar dat we volledige openheid willen betrachten over deze vervelende situatie en een royaal salaris bieden, in de hoop een oppas te vinden die zich voor langere tijd – ten minste één jaar – wil vastleggen om bij ons gezin te verblijven.

Als je het gevoel hebt dat dit niks voor jou is, of als de verhalen over het huis je angst aanjagen, ook al is het maar een beetje, dan hebben we liever dat je dat meteen zegt, omdat we het leven van de kinderen niet nog eens op zijn kop willen zetten. Een en ander brengt met zich mee dat het salaris zal bestaan uit een maandelijkse toelage plus een royale bonus aan het einde van het dienstjaar.

Mocht je nog steeds op gesprek willen komen, dan hoor ik graag wanneer je in de komende week beschikbaar bent.

Hartelijke groet en hopelijk tot gauw,
Sandra Elincourt

Ik klikte de e-mail weg en staarde een ogenblik naar het scherm. Toen sprong ik op en slaakte een triomfantelijke kreet.

Het was me gelukt. Het was me écht gelukt!

Ik had het kunnen weten: het was te mooi om waar te zijn.